

Arrest

nr. 183 738 van 13 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 28 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2016 en de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging om de nietigverklaring en de schorsing te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) van 9 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. CALLEBAUT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart Oekraïens staatsburger te zijn van gemengde Oekraïens-Kirgizische origine. U bent orthodox-christen en u bent afkomstig uit Storozhynets in de provincie Chervyntsk. In 2012 huwde u met V. R. (...), maar op 11 november 2013 zijn jullie gescheiden. U werkte van 2012 tot en met augustus

2013 in het Centraal Regionaal Ziekenhuis als medisch secretaresse en onthaalbediende. U nam er ontslag, omdat er geruchten waren dat verpleegsters en medisch personeel naar het front in Oost-Oekraïne zouden worden gestuurd.

U verklaart dat in juni 2014 een goede vriend van u, A. (...), als soldaat in het Oekraïense leger is gesneuveld in de oorlog in Oost-Oekraïne. Door deze gebeurtenis was u erg bang geworden dat er met u iets zou gebeuren en dat de oorlog, die nu enkel plaatsvindt in het oosten van het land, zou uitbreiden of dat u zou worden opgeroepen om mee te gaan vechten. Ook uw moeder was bang voor uw leven en overtuigde u om Oekraïne te verlaten. Omdat u kennissen had in België, besloot u naar hier te komen. Op 28 april 2014 had u reeds een reispaspoort verkregen en op 29 september 2014 kreeg u een Schengenvisum van de Poolse ambassade. Op 7 oktober 2014 hebt u Oekraïne uiteindelijk verlaten en op 9 oktober 2014 bent u in België aangekomen. U trok in bij een Oekraïense kennis van u die illegaal in België verbleef en u bent zes maanden bij hem blijven wonen.

Omdat u het niet langer aangenaam vond op uw verblijfplaats, contacteerde u I. N. (...), de broer van een vriend van uw ex-man die legaal in België verbleef en wiens nummer u had gekregen voor uw vertrek, voor het geval u moeilijkheden had in België. U belde I. (...) dus op in april 2015, hij kwam u halen en u trok bij hem in. Op 21 november 2015 zijn jullie getrouwd. U diende een aanvraag in voor gezinshereniging, maar deze werd geweigerd. Op 8 augustus 2016 ontving u een bevel op het grondgebied te verlaten, waarna u zich genoodzaakt zag om asiel aan te vragen, wat u op 25 augustus 2016 ook hebt gedaan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw huwelijksakte, een kopie van de verblijfskaart van uw man, uw paspoort, uw rijbewijs, een kopie van de werkbadge van uw man, een e-mail van uw moeder, een attest van gezinssamenstelling, een arbeidscontract van uw man en enkele medische documenten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land hebt verlaten naar aanleiding van de dood van een vriend die sneuvelde in de oorlog in Oost-Oekraïne. Het overlijden van uw vriend heeft een diepe indruk op u nagelaten, waardoor u zelf voor uw leven begon te vrezen. Het Commissariaat-generaal meent echter dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld. Uw asielaanvraag wordt als ongegrond beschouwd.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd (Ukraine Etat du conflit armé dans l'est après les accords de Minsk II - 20/05/2016) blijkt dat de aard van het conflict in het oosten van Oekraïne is geëvolueerd sinds het begin van de gevechten in mei 2014. Na het ondertekenen van de akkoorden van Minsk II in februari 2015 zijn de gevechten tussen de Oekraïense troepen en de pro-Russische separatisten namelijk duidelijk minder intens geworden, ook al worden er nog periodes van oploeiend sporadisch geweld en gevechten gemeld. In september 2015 ondertekenden de Oekraïense autoriteiten en de pro-Russische separatisten opnieuw een staakt-het-vuren-akkoord. Dit akkoord beperkte de vijandelijkheden en het aantal slachtoffers van het conflict aanzienlijk, ook al blijven er afzonderlijke conflicten en gelokaliseerde vuurgevechten bestaan, hoofdzakelijk langs de contactlijn in de oblast Donetsk. Deze weinig intense conflictsituatie blijft tot vandaag bestaan.

In deze context van oorlog met de pro-Russische separatisten van de oblasten Donetsk en Loehansk meldt de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (Ukraine : Mobilisation partielle 2015, 2016 – 22 september 2016), dat de Oekraïense autoriteiten verschillende golven van gedeeltelijke mobilisatie van reservisten hebben afgekondigd om mannen de strijd in te sturen. Na de zesde mobilisatiegolf, die eindigde in augustus 2015, is er tot vandaag geen nieuwe mobilisatie van Oekraïense reservisten geweest omdat het aantal vrijwilligers dat onder contract in dienst trad in het Oekraïense leger, voldoende was. Hoewel militaire bronnen op 18 april 2016 aangaven dat een nieuwe mobilisatieronde van zo'n 5.000 à 10.000 reservisten "wordt voorbereid", kondigde president Poroshenko op 24 april 2016 aan dat een nieuwe mobilisatie "uitgesteld" wordt. Dit voornamelijk omwille van een aanzienlijke verhoging van het aantal personen dat zich als vrijwilliger voor de strijdkrachten opgeeft. Meer dan 20.000 personen hebben zich, aangetrokken door hogere salarissen, aangemeld voor het leger. Poroshenko verwees hierbij naar de voordelen van het gebruik van contractsoldaten. De Oekraïense autoriteiten hebben vaak hun wens geuit naar een beroepsleger te evolueren en mobilisatie louter als "reserve" te gebruiken in geval van nood.

In deze context verklaart u dat u vreest als vrouw naar het Oekraïense leger te worden gestuurd om mee te strijden (CGVS p.12; DVZ Vragenlijst, 3.5) en hebt u mede om die reden uw land ontvlucht. Gelet op bovenvermelde vaststellingen – de belangrijke desescalatie van het conflict in Oost-Oekraïne, de veranderende houding van de Oekraïense overheid tegenover mobilisatie, waarvoor bovendien aanvankelijk enkel mannen in aanmerking kwamen, en de professionalisering van het Oekraïense leger – meent het Commissariaat-generaal dat u niet kunt aantonen dat er actueel een reële, aanwijsbare

kans is dat u bij terugkeer naar Oekraïne effectief zult worden gemobiliseerd om te worden ingezet in het conflict in het oosten van het land. Meer nog reikt u geen enkele concrete aanwijzing aan waaruit blijkt dat u als vrouw überhaupt als dienstplichtige zou zijn geregistreerd. Ook kan uit uw verklaringen worden afgeleid dat u geen medische keuring hebt ondergaan in het kader van een eventuele registratie als dienstplichtige (CGVS, p. 13). Evenmin is er sprake van een oproeping voor militaire dienst van uw persoon. U verklaart zelf dat u tot op heden niet werd opgeroepen en zegt bovendien ook dat u niet zou worden opgeroepen, omdat u helemaal niets meer te maken hebt met het ziekenhuis waarin u tot september 2013 (als onthaalmedewerkster) hebt gewerkt (in Oekraïne komen voornamelijk vrouwen met een bepaalde medische, technische of logistieke specialisatie in aanmerking om voor militaire dienst te worden geregistreerd/opgeroepen, zie informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier) (CGVS p.12,13). U verklaart ook dat er momenteel geen aanwijzingen zijn dat uw leven in Oekraïne in gevaar zou zijn (CGVS p.13). Uw verdere bewering dat uw leven in de toekomst wel in gevaar zou kunnen komen (CGVS p.13) is echter een puur hypothetische veronderstelling die op geen enkele objectieve manier wordt onderbouwd. Hierdoor kan deze stelling niet worden aanvaard en is het CGVS van oordeel dat er in casu geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Dat u zou gemobiliseerd worden om strijd te leveren in het conflict in Oost-Oekraïne is immers geenszins aan de orde en er is geen enkele aanwijzing dat dit u in de toekomst zou te wachten staan. Uw verklaring dat uw man wel al verschillende keren werd opgeroepen (CGVS p.13), wat u overigens op geen enkele objectieve manier weet te staven, is niet van die aard om de bovenstaande conclusies om te keren, aangezien dit louter op uw man betrekking heeft. Geenszins impliceert een oproeping voor militaire dienst in hoofde van uw man dat uw leven en fysieke integriteit in gevaar zou zijn.

Daarnaast is het opvallend dat u in oktober 2014 in België bent aangekomen, u verklaart dat u Oekraïne bent ontvlucht voor de oorlog (CGVS p.2), maar dat u pas op 25 augustus 2016, bijna twee jaar later, asiel hebt aangevraagd. U verklaarde hierover dat u bezig was met de procedure voor gezinshereniging en dat u pas nadat u een bevel om het grondgebied te verlaten had gekregen te horen kreeg dat u beter asiel zou aanvragen (CGVS p.2). Deze verklaring volstaat echter niet. Van een asielzoeker die zijn/haar land van herkomst ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij/zij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient in het land waar hij/zij toevlucht zoekt om op die manier zijn situatie te regulariseren en internationale bescherming te verkrijgen. Dit hebt u duidelijk nagelaten, u hebt bovendien nog meer dan een jaar illegaal in België verbleven vooraleer u zelfs maar een aanvraag tot gezinshereniging hebt ingediend. Dit gedrag valt bezwaarlijk te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, waardoor opnieuw wordt bevestigd dat u geen nood hebt aan internationale bescherming.

Wat betreft uw verwijzing naar de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie Storozhynets (provincie Chernivetsk), waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.

De documenten die u neerlegt zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Uw huwelijksakte, de verblijfskaart van uw man, uw paspoort, uw rijbewijs, de werkbadge van uw man, uw attest van gezinssamenstelling en het arbeidscontract van uw man bevatten louter persoonsgegevens die hier niet worden betwist. De e-mail van uw moeder betreft een persoonlijke subjectieve communicatie tussen jullie beide, die geen enkele objectieve bewijswaarde heeft. De medische documenten betreffen uw gezondheidsproblemen waarvoor u volgens u verklaringen verschillende onderzoeken hebt ondergaan. Hierover kan worden toegevoegd dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn er geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. *De facto* blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partij duidelijk meent dat de bestreden beslissingen samenhangen, en dus samen kunnen worden behandeld in één verzoekschrift, vermits het bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend na de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2.2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering, een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat te waarborgen, alsook een snelle en adequate behandeling van de zaak.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen dermate samenhangend zijn, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS 12 september 2005, nr. 148.753; RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507; RvS 22 mei 2006, nr. 159.064).

2.2.2. *In casu* richt de verzoekende partij haar beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: een beslissing van "weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus" genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en een "bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker" (bijlage 13quinquies), afgeleverd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging. De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en *a fortiori* toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen beide bestreden beslissingen, waarbij de tweede werd genomen na de eerste die zij overigens uitdrukkelijk in haar motivering vermeldt, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de andere van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

2.2.3. Enerzijds, immers, voor zover het de eerste bestreden beslissing betreft, moet het beroep worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, 1ste en 2de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard

gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen in het verzoekschrift en ter terechtzitting, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritaire zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de tweede bestreden beslissing betreft, moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaande met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een synthesememorie, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kortgeding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van de geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, maar daarentegen de snelle instaatstelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

2.2.4. Anderzijds biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partij, ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: *“Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.”* Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partij ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

2.2.5. Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen beide bestreden beslissingen geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moet de beslissing van “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van beide bestreden beslissingen worden beschouwd.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het het *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13quinquies), uitgereikt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, betreft.

3. Over de gegrondheid van het beroep aangaande de beslissing houdende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 2, 5 en 8 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

3.2.1. De schending van de artikelen 2, 5 en 8 EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de Commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

Bovendien voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 2 EVRM wijst de Raad er in het bijzonder op dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), deze inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, a van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.2.3.1. Verzoekende partij betoogt onder verwijzing naar enkele internationale rapporten gevoegd bij het verzoekschrift dat de veiligheidssituatie in Oost-Oekraïne opnieuw verslechterd is, dat er een dagelijkse schending is van het staakt-het-vuren en dat ook het aantal dodelijke slachtoffers en gewonden opnieuw toeneemt.

Veder oppert verzoekende partij dat de Oekraïense overheid sinds het begin van het gewapend conflict verschillende conscriptierondes heeft georganiseerd waarbij zowel mannen als vrouwen werden opgeroepen. De Oekraïense overheid heeft momenteel geen nieuwe conscriptieronde afgekondigd, maar de kans is reëel dat nieuwe rondes zich zullen opdringen, aldus verzoekende partij.

Tot slot herhaalt verzoekende partij dat zij haar land in oktober 2014 ontvluchtte omdat zij vreesde in het bloedig conflict in het oosten ingezet te worden als medisch personeel.

3.2.3.2. De Raad wijst er evenwel op dat verwerende partij in haar motivering duidelijk een afweging maakt tussen de zeer hevige conflicten bij de aanvang van de gevechten in mei 2014 en de verdere evolutie van dit conflict waarbij zij erkent dat nog steeds afzonderlijke conflicten en gelokaliseerde vuurgevechten blijven bestaan. Verzoekende partij toont met haar desbetreffend betoog niet aan dat de strijd opnieuw in zijn volle hevigheid is losgebarsten wat een algehele oproeping en mobilisatie van strijdkrachten zou impliceren.

Bovendien moet worden benadrukt dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde feitelijke omstandigheden in het land van herkomst en de absolute onaannemelijkheid van de individuele vrees in hoofde van verzoekende partij die verhinderen haar een internationale beschermingsstatus toe te kennen.

Waar verzoekende partij verwijst naar de in Oekraïne georganiseerde conscriptierondes stelt de Raad vast dat dit een loutere partiële herhaling betreft van de desbetreffende motivering van verwerende partij. Wat de bemerking betreft dat een nieuwe conscriptieronde zich opdringt, oordeelt de Raad dit hypothetisch waarbij verzoekende partij volledig voorbijgaat aan de uitgebreide motivering van verwerende partij dat de benodigde contingenten aan manschappen probleemloos worden ingevuld door vrijwilligers aangetrokken door de hoge salarissen, met name de contractsoldaten, wat een evolutie inhoudt naar een door de autoriteiten gewenst beroepsleger. Verzoekende partij laat deze laatste motivering totaal ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand dient te worden beschouwd.

Daar waar verzoekende partij kort herneemt dat zij haar land in oktober 2014 ontvluchtte omdat zij vreesde in het bloedig conflict in het oosten ingezet te worden als medisch personeel wijst de Raad er vooreerst op dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. De Raad stelt vast dat verzoekende partij ook hier de motiveringen van verwerende partij, in het bijzonder dat haar gedrag niet te rijmen valt met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade daar zij pas na twee jaar een asielaanvraag heeft ingediend, dat er totaal geen indicatie is voor militaire oproeping in haren hoofde en dat verzoekende partij bovendien zelf aangeeft dat zij niet zou worden opgeroepen omdat zij helemaal niets meer te maken heeft met het ziekenhuis waarin zij tot september 2013 als onthaalmedewerkster heeft gewerkt (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 13), ongemoeid laat waardoor ook deze als onbetwist en vaststaand moeten worden beschouwd.

Uit het geheel van het voorgaande blijkt duidelijk dat verzoekende partij geen nood heeft aan enige vorm van internationale bescherming wat mede wordt bevestigd door haar eigen bewering niet langer als vrouw te zijn geëtiketteerd als medisch personeel en derhalve ook niet meer te zullen worden opgeroepen om in het conflict in het oosten te worden ingezet.

3.2.4. Uit wat voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij noch de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verwerende partij motiveert desbetreffend onder verwijzing naar informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 11, deel 4) dat de actuele veiligheidssituatie in Storozhynets, in de provincie Chernivetsk gelegen in het westen van Oekraïne, waarvan verzoekende partij afkomstig is op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als een situatie waarin willekeurig geweld heerst ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoekende partij impliceert. Verzoekende partij laat deze motivering ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand dient te worden beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.5. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Administratieve Vereenvoudiging houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) van 9 november 2016 is onontvankelijk.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT